

“Camps semblava un personatge de Blasco Ibáñez, era ficció amb efectes nocius”

Heu titulat el llibre *La farsa valenciana*, però aviseu que també l'hauríeu pogut titular *El drama valenciano*. Tot plegat que us provoca més, riure o pena?

—Ni riure ni pena. La política valenciana s'ha convertit en un motiu de malestar i de sotsobre. Experimente un dolor orgànic, la vergonya d'un ciutadà estafat. En *La farsa valenciana* jo aporte el meu bon humor i la meua jovialitat per tal de suportar la circumstància i la grolleria d'aquests personatges. Faig broma per mirar d'aconseguir un llibre amè, fins i tot dolorosament divertit. Encara em dol.

—Sembla evident que la cleptomania ha estat més acusada al País Valencià que no en uns altres indrets de l'estat. Els articles que recolliu al vostre llibre denoten “com avança el meu estupor”, però no el de molts conciutadans. La gent era cega o preferia tapar-se els ulls?

—No estic segur que al País Valencià s'haja robat més que en uns altres llocs. Fins i tot diria més: crec que ací els polítics han estat moderadament delictius, com si el catolicisme haguera aturat el crim. Ens sorprèn molt tot allò que ara estem descobrint amb Luis Bárcenas, o siga que els nostres polítics, al costat seu, eren uns autèntics moderats! D'altra banda, la gent no és cega. Sap molt bé el que vol, i el que volia fins fa poc temps era acomplir una d'aquestes tres metes: sóc ric, crec ser ric i espere ser ric. Jo no sóc ric.

—El model megalòman valencià podria haver-se aplicat en qualsevol altre lloc o requeria, indefectiblement, la manera de ser dels ciutadans valencians?

—Hi ha una València lletja i megalòmana, una comunitat de marbres lluents i arrossos calorífics, de cantonades temeràries i taulells setinats. Hi ha una València en què la gent encara va amb les butxaques farcides de diners solts, de xavos, d'euros abundants.

Justo Serna, catedràtic d'història contemporània a la Universitat de València, acaba de publicar ‘La farsa valenciana. Los personajes del drama’ (Foca), un llibre imprescindible per a conèixer el bo i millor de la classe dirigent valenciana. Amb humor.

Sens dubte, en la cultura valenciana hi ha gent sobrada, representació dels rics i dels propietaris, gent amb patrimoni i terres. Jo encara compte els meus euros, per si de cas...

—En qualsevol cas, sobta bastant que l'empresariat es mostrara tan dòcil llavors i que ara, en canvi, sí que critique l'època de desenfrenament que es va viure.

—Els burgesos valencians em fan pena. En el seus millors temps, al segle XIX, van ser espavilats i avantatjats: procuraven millorar els seus rendiments. Ara semblen burgesos rendistes, defectius. No és massa estrany si algú diu: a veure què obtinc sense esforçar-me gaire. No és un cas valencià, però és l'exemple de l'empresari presumptament fraudulent: jo no oblide la decepció que m'ha provocat Pescanova. No és una empresa local, però em dol. Què han fet? Comptabilitat fantàstica? Buscar impostors als quals endossar-los factures falses? Ai, senyor!

—També crida l'atenció que un dels eixos clau de la política del

PPCV, el transvasament de l'Ebre, haja quedat al calaix de seguida que els populars han arribat al govern de l'estat.

—Recordem el lema propagandístic: “Aigua per a tots”. Quan es reivindicava, s'oferia orxata, s'oferia taronjada, fins i tot fartons. Tot gratis, a càrrec de l'erari públic. Nutrició i ideologia, sí senyor. Neteja, reg i salubritat. Progrés i despotisme il·lustrat. Amb l'aigua i la gestió d'altres recursos, el PP ha fet populisme, mercantilisme i favoritisme, identificant la Comunitat Valenciana amb la seua pròpia organització. Això sí, invocant el liberalisme.

—Sense l'enemic exterior que era José Luis Rodríguez Zapatero, el PP valencià s'hauria mantingut tan fort tot aquest temps?

—És molt interessant la figura de l'enemic exterior. A ell podem tirar-li totes les culpes: ens limita, ens ofega, ens impedeix ser allò que som de debò. També és important el quintacolumnista. José Luis Rodríguez Zapatero feia por, molta por, sobretot pel seu aspecte ferotge, complint el paper de l'enemic exterior. Quin fàstic! I els socialistes valencians, ves per on, desenvoluparen el paper dels quintacolumnistes previst al guió dels populars. Que en són, de dolents! D'altra banda, com que els mateixos socialistes es fan la traveta, el resultat ha estat decebedor.

—Quina part de culpa té l'oposició valenciana, d'aquesta hegemonia del PPCV?

—L'oposició es presenta dividida, amb moltes suspicàcies, sospitant els uns dels altres. Palpant-se la roba i mirant amb enveja els seus rivals. Jo no me'n sé avenir, la veritat.

—Dels grans esdeveniments que repasseu, el més cridaner resulta el de la Fórmula 1, i en concret el xantatge que va plantejar el seu patró, Bernie Ecclestone, a tots els valencians: si voleu un gran premi, heu de votar el PP; si no, us queda-

JÉRÉMY JOSSELIN

reu sense. Aquell va ser el zenit del despropòsit?

—Allò va ser l'exemple màxim de la servitud voluntària. La dolorosa subjecció dels poders públics a un magnat de dubtosa presència i intencions. I damunt era molt lleig, però molt i molt lleig.

—**Dieu que, quan penseu en Rita Barberà, el primer que us ve al cap és què deu dur a la seua bossa. Què penseu que hi porta?**

—A banda d'un pintallavis i d'una utilíssima navalleta multiusos, deu portar un moneder amb xavalla i tiquets de metro caducats, algun llibre dels últims pontífexs i el volum *Manual de civisme*. L'hi vaig recomanar en un dels meus articles. I potser, encara, aquest darrer llibre meu, *La farsa valenciana*.

—**Al costat de tota aquesta generació de polítics, Eduardo Zaplana queda immaculat. No deixa de tenir la seua gràcia, no?**

—Don Eduardo Zaplana Hernández-Soro sembla l'encarnació del pillet espavilat. Bronzejat, il·lustrat amb liniament. A l'Atalanta, el gimnàs que vàrem compartir alguns mesos, el senyor

“Ecclestone és l'exemple màxim de la dolorosa subjecció dels poders públics a un magnat de dubtoses intencions”

corria que s'envolava. Es feia un cos i millorava el seu aspecte, tenia unes cames primíssimes, lletges. Jo vaig deixar aquella sala on em torturava el cos: l'Atalanta, però pel que tinc entès, don Eduardo Zaplana Hernández-Soro continua castigant-se. Té el cos filiforme, però no li veig l'ànima molt més saludable. De segur que se n'ha de penedir. La té negra, l'ànima.

—**Comparat amb Zaplana, com queda Camps?**

—Francisco Camps? Queda molt bé: l'he vist fent turisme a l'Albufera. Semblava un personatge de Blasco Ibáñez. És a dir, sempre ha estat una ficció amb efectes nocius.

—**Barberà, Camps, Zaplana, González Pons... Quin és el vostre personatge predilecte del PPCV?**

—M'ho posa difícil. Són tots adorables, però si haguera d'escollir-ne

només un, em quedaria amb Esteban González Pons. Sens dubte és l'exemple de la verbositat, de la retòrica vàcua, del lirisme cursi. Una pàgina seua sempre és banal. Una frase seua sempre és trivial. Una idea seua sempre és increïble, insòlita, inassolible. González Pons hauria de ser el president de la Generalitat: parla valencià amb molta poesia i baluceja filosòficament, com si pensara. I a més és de bona família. El gendre que tot sogre voldria tenir.

—**Correm el risc que hi haja un canvi de color fugaç al Consell i que de seguida retorne el partit que ha governat els darrers 20 anys, preparat per a manar 20 anys més?**

—Jo he vist coses que no creuríeu. Els conservadors tornaran i jo em moriré.

Victor Maceda